

Heti üzenet 2019. Január 28.

AZ ÚR AZ ÉN ÖRÖKSÉGEM 2. RÉSZ

Korábban arról volt szó, hogy fiak vagyunk, és Ábrahám utódaiként Isten örökösei, örökösársai a Krisztusnak. Továbbá, hogy örökségünk, az a dicsőséges jövőkép, perspektíva, melyet birtokolnunk kell, és tovább örökítenünk gyermekeinknek. Most egy „kissé” tovább, és beljebb fogunk menni, hogy örökségünket jobban megértsük.

Kim van nekem az egekben? S melletted mit sem kívánok a földön. Elfogyott bár húsom, és szívem, szívem kösziklája, és osztályrészem (örökségem) Isten örökké. (Zsolt 73:25-26 IMIT ford.)

Az eredeti héber gondolkodás szerint mi nem csak bizonyos javakat, vagy reménységet öröklünk a jövőnkre nézve, hanem az Urat magát is. Az örökösödés az ókori Izraelben, megegyezett a mostani gyakorlattal, miszerint, a vagyont az örökös csak az örökös halálakor kapja meg. Mindennek alapján, a zsoltárírók valami egészen értelmetlen, lehetetlen, sőt botrányos dolgot állítanak, hogy az Úr az ő örökségük. Ezek szerint magát az Urat kapják meg az Úr halálát követően?

Mind ezek Prófétai gondolatok, amik Jézus Krisztusról beszélnek, aki ezt az első hallásra képtelenségnek tűnő dolgot véghezvitte a Golgotán. Krisztus számunkra örökös, és maga az örökség is.

Csodálatos lenne azt hallani, hogy Krisztusban hívő emberek egy nap erről tesznek tanúságot: „az Úr gazdag örökségem! Egész bensőm elégedett!” Mert hiszem, hogy eljön az idő, amikor újjászületett keresztények az Urat fogják örökségüknek tekinteni.

Rendkívül fontos, hogy ne csak az Úr birtokoljon minket, hanem mi is birtokoljuk Őt, sőt, mind nagyobb teljességben akarjuk Őt birtokolni. Ez jelenti azt, hogy az örökség birtokol minket, illetve mi is az örökségünket. Számunkra minden előre elrendelt jószág, terv, project Krisztusban található.

Mint azt korábban említettem, Isten ilyen szavakkal indította a beszélgetést Ábráhámmal: **én pajzsod vagyok tenéked, a te jutalmad felette igen bőséges. (1Mózes 15:1)** Megragadott ez a „felette igen bőséges” szófordulat! Talán, úgy tudnám lefordítani, hogy az a jutalom melyet Ábrahám a hitéért cserébe kapott, minden értelmet meghaladóan bőséges volt.

Hit nélkül azonban lehetetlen Istennek tetszeni. Annak, aki Istenhez közeledik, hinnie kell, hogy [Ő] van, s erre Ő megadja bérüket azoknak, akik Őt a [láthatatlanból] előkutatják. (Zsid 11:6 Csia ford.)

Ő a bér, és a jutalom, maga Isten, akit a láthatatlanból előkutatunk!

Sőt, mindent veszteségnek tekintek Krisztus Jézusnak, az én Uramnak ismeretének túláradása miatt, amiért mindent kárba veszni hagytam, és szemétnak tartok (azért) hogy a Krisztust megnyerjem.(Fil 3:8 Vida ford.)

Ez a felette igen bőséges jutalom, a Krisztus ismeretének túláradása.

Az, hogy mi mindent hagyunk kárba veszni, jelzi, mennyire van helyén az értékrendünk, a prioritásunk.

Élni az örökségünkkel, azt is jelenti, hogy élni az örökségünket, vagyis, járni, mozogni Benne! Élni az örökségünket, élni a Krisztust! Bármilyen történjék az életünk során, bármilyen veszteség, vagy törés, mi akkor is hittel mondhatjuk: „az Úr szívem kösziklája, örökségem, menedékem, akit senki nem vehet el tőlem!” Ez jelenti a Benne való töretlen bizalmat, rátámaszkodást, és kitartást.

A 73-as zsoltárban Aszáf Krisztust szíve kösziklájának, osztályrészének nevezi. Izrael népének Krisztus, mint Kőszikla jelent meg, Isten őket ebből a Kősziklából etette-itatta. Mindez arra kíván rávilágítani, hogy Krisztusból ered mindaz a jóság, amire szükségünk van. Gondoljunk bár szellemi-lelki szinten megnyilvánuló jóságra, vagy olyasvalamire, amit kezeinkkel tapinthatunk. Minden Krisztusból árad.

Aki vezetett téged a nagy, és félelmetes pusztán át, ahol mérges kígyó, meg szárazság van, ahol nincs víz; aki előhozott neked vizet a sziklászirtból. (5Mózes 8:15 IMIT ford.)

Népét az Örökkévaló a föld magaslatain járatta, mezők termésével táplálta még a kősziklából is mézzel etette kovakőből is olajjal itatta. (5Mózes 32:13 EFO)

Mi minden áradt Krisztusból a pusztában? Az Ige említi a friss vizet, az olajat, illetve, a mézet. Ezek mind szellemi jelentőséggel rendelkeznek.

Ma Isten népe rendkívül el van tikkadva a pusztában, sajnálatos módon mégsem Krisztushoz, örökségéhez fordul személyesen. Kell neki a méz, kell neki az olaj, meg a felüdülés, de Krisztus már nem! Meg van ennek a magyarázata. Egyrészt az átlag keresztények úgy vélekednek, hogy majd üti helyettük más a kősziklát, majd fakaszt helyettük más vizet! Miért tennének önállóan bármit is? Emberekre hagyatkozni egy igen kényelmes megoldás. A másik, hogy Krisztus az a Személy, aki a szíveket, és veséket vizsgálja, aki cselekedeteink alapján ítél, és ez az emberi léleknek kifejezetten sértő. Ma, mikor azt hirdetik, meg éneklik, hogy Isten nem akarja, hogy megtörj, nekünk mégis úgy kell megismernünk, mint aki az összetörtségben, a bűnbánatban leli gyönyörűségét. Ma, mikor azt hirdetik, meg éneklik, hogy a kegyelem égisze alatt te csak élj kényelmesen, felhőtlenül, nekünk, mégis úgy kell megismernünk Őt, mint aki jellemfiamokat egyenesít ki, és a Vele való szövetségnek súlyos vonzatai vannak. Az újszövetség nem kiszolgáló rendszer. Örökségünket sem lehet imáinkkal, akarnok mentalitásunkkal manipulálni. Mert ma az Eklézsia dolgokhoz, materiákhoz akar közel kerülni, és nem Öröksége szívéhez. Krisztus nem öntöző rendszer. Ő a szíveket nézi.

Cselekszik velem az Örökkévaló igazságom szerint, kezeim szerint tisztasága szerint viszonz engem, Mert megőriztem az Örökkévaló útjait, és nem tértem el gonoszul Istenemtől; mert ítéletei mind előttem vannak, és törvényeit nem távolítom el magamtól. Gáncstalan (szeplő nélküli) ő velem: őrizkedtem bűnemtől.: őrizkedtem bűnemtől. S viszonzott nekem az Örökkévaló igazságom szerint, kezeim tisztasága szerint szemem előtt.

Kegyessel kegyesen bánsz, gáncstalan férfiúval gáncstalanul. Megtisztulttal tisztán bánsz, a fonákkal ferdén.

Mert Te a szegény népet megsegíted, és a büszke szemeket lealázod. (Zsolt 18:21-28 IMIT)

Nem hagyhatjuk figyelmen kívül az Úr valódi karakterét. Azt hogy Ő nem csak igaz, de igazságos is teremtményeivel szemben. Az egy dolog, hogy örök életet nyertünk a Benne való hit által, de ez nem merülhet ki egyszeri megtérésben. Azért kaptunk örök életet, hogy végre megismerjük az egyetlen igaz Istent, és akit Ő elküldött a Felkent Jézust. Ez a mi örökségünk, hogy kereshetjük az arcát, kikutathatjuk Őt a láthatatlanból! Isten, a világ legizgalmasabb és legdicsőségesebb útjára hívott el minket! Arra, hogy közel kerüljünk Hozzá. S hogy milyen közel? Nos, ennek határait egyes-egyedül mi szabjuk meg.

Szomjaznunk kell az igaz Isten ismeretét, szomjaznunk kell Istent, mert Ő egy szomjas nép Istene akar lenni, és ajándékképpen megelégtetni őket Önmagából.

Nem gondolkodhatunk ragadozó módon, mint akinek az örökség kéne, de az örökség kútforrása már nem!

A szomjas egyház akkor fogja, boldognak mondja magát, ha örökségéből megelégtetik. El lehet azon elmélkedni, hogy ma az egyház miért van tele boldogtalan emberekkel. Mert kiveszett a szomjúság, kiveszett a sóvárgás. Az emberek meg akarnak küzdeni mindenért. Mert nem hiszik el, hogy örökségük ingyen kegyelemből van. Mert nem képesek örökségük forrására, úgy tekinteni, mint AZ Örökségre. Mert nem tudnak várakozni, és a várakozás folyamatában változni. Az emberi lélek számára ez minden, csak nem kellemes pozíció. Mert ilyenkor bizony egyedül maradunk az Úrral, és olyan dolgokon mehetünk keresztül, melyeket más emberek nem értenek. Ettől függetlenül át kell magunkat programozni Örökségünk, az Úr várására, mert ez az a folyamat, amelyben valóságosan megismerjük Őt. Vissza kell térni az egyszerűséghez: Örökségünk, az Úr várásához, és hiteles megismeréséhez.

Az Úr kegyelmessége az, hogy még nincsen végünk; mivel nem fogyatkozik el az ő irgalmassága! Minden reggel meg-megújul; nagy a te hűséged! Az Úr az én örökségem, mondja az én lelkem, azért benne bízom. Jó az Úr azoknak, akik várják őt; a léleknek, amely keresi őt. (Jere Sir 3:22-25 Károli ford.)

TERGULICZA ESZTER